

ΜΕ ΤΗΝ

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΗ Τ

..Το εγχείρημά μας από άποψη συσχετισμών φαίνεται τελείως παράλογο, αλλά από κοινωνική άποψη είναι τελείως απαραίτητο..

Ωθούμενοι από τις κοινές μας ανησυχίες για τη κατάσταση που επικρατεί στο κυπριακό πολιτικό σκηνικό και με γνώμονα την επιτακτική ανάγκη δημιουργίας ενός ανατρεπτικού ρεύματος μέσα στην κοινωνία, θεωρήσαμε απαραίτητη τη συγκρότηση μιας οργάνωσης που θα παρεμβαίνει και θα δρα στους χώρους εργαζομένων και νεολαίας. Σκοπός μας είναι να τεθεί μια πιο ριζοσπαστική αντίληψη μέσα στον λαό, κόντρα στις καθεστωτικές λογικές κομμάτων και οργανώσεων που με ευλάβεια υπηρετούν το πολιτικοοικονομικό σύστημα και να συμβάλουμε έτσι στη δημιουργία ισχυρών αντιστάσεων απέναντι στις κυρίαρχες πολιτικές.

Τοποθετούμαστε στον χώρο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Αντιλαμβανόμαστε ότι ο όρος αριστερά εγείρει σήμερα πολλά ερωτήματα. Η δυσπιστία απέναντί του είναι εν μέρει δικαιολογημένη αφού πολλές φορές έχει εκφυλιστεί και έχει χάσει το νόημά του. Πιστεύουμε ότι αυτός ο όρος πρέπει να ξαναβρεί το ουσιαστικό περιεχόμενό του στη υπεράσπιση των συμφερόντων της εργατικής τάξης, των δικαιωμάτων του λαού και της νεολαίας, στους αγώνες για μια άλλη κοινωνία. Αριστεροί γιατί απέναντι στο βόλεμα και τον εφησυχασμό, την παθητικότητα και την υποταγή, αντιπαραθέτουμε τον δρόμο της αντίστασης, της αλληλεγγύης, της συλλογικότητας και ανάπτυξης κοινωνικών αγώνων.

Θέλουμε να εκφράσουμε την ανάγκη όχι για άλλη μία αριστερά, αλλά για μια Άλλη Αριστερά, ριζοσπαστική, αμεσοδημοκρατική, αντικαπιταλιστική. Μια αριστερά που θα απορρίπτει τον κυβερνητισμό, τη συνδιαχείριση, θα είναι σε ρήξη με τις αυταπάτες για **αριστερή διακυβέρνηση**». (είδαμε όλοι ότι ακόμα και η δήθεν αριστερή κυβέρνηση εξυπηρετεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου). Καμιά κυβέρνηση, παρά μόνο ένα ισχυρό και πολιτικοποιημένο εργατικό, λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα ενωμένο μπορεί να ανατρέψει τη επίθεση των καπιταλιστών. Γι αυτό απαιτείται η ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, να ηττηθεί ο υποταγμένος συνδικαλισμός και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία και να προωθηθεί η αυτοοργάνωση των εργαζομένων. Ταξικό εργατικό κίνημα σημαίνει σύγκρουση με τις πολιτικές του κεφαλαίου και όχι διαπραγμάτευση για το πόσο θα χειροτερέψει η θέση των εργαζομένων. Χρειάζεται να προωθηθούν αποφασιστικές μορφές πάλης (όπως απεργίες, μαχητικές διαδηλώσεις, καταλήψεις επιχειρήσεων) και οργάνωση της αυτοάμυνας του κινήματος ενάντια στους μηχανισμούς καταστολής.

Περισσότερο παρά ποτέ χρειαζόμαστε μια Αριστερά που θα παλεύει για την ανατροπή της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων, που θα αμφισβητεί το ίδιο το σύστημα, παλεύοντας για το κοινωνικά αναγκαίο και όχι το καπιταλιστικά εφικτό, για όσα δηλαδή έχουμε ανάγκη. Μια Αριστερά της αυτοπεποίθησης που θα διατρεί την πολιτική και οργανωτική της αυτοτέλεια και δεν θα δορυφοροποιείται γύρω από το ρεφορμισμό, αλλά θα συμβάλει στην αγωνιστική και ταξική ενότητα του λαού. Μια Αριστερά που θα διαλέγει τον δρόμο της ρήξης με τον σύγχρονο ιμπεριαλισμό σε όλες του τις μορφές, που θα επιμένει ότι η ΕΕ δεν είναι το σπίτι των λαών, αλλά το σφαγείο των πολυεθνικών, που θα είναι στο πλευρό των λαών που αντιστέκονται.

Μια Αριστερά που θα παλεύει αδιάλλακτα με κάθε μέσο ενάντια στα φαινόμενα ρατσισμού, εθνικισμού, νεοφασισμού, για την απομόνωση και διάλυση των φασιστικών συμμοριών, για να σταματήσει η προσπάθεια διάσπασης των εργαζομένων και η επιχείρηση αποπροσανατολισμού των εργατικών αντιστάσεων.

Μια Αριστερά που επιμένει στην αντικαπιταλιστική προοπτική. Που πιστεύει ότι η σοσιαλιστική επανάσταση, η εργατική εξουσία και ο κομμουνισμός δεν ανήκουν στο μουσείο αλλά είναι πραγματικές ιστορικές δυνατότητες και αναγκαιότητες.

Αντλώντας διδάγματα από τη ιστορία και τις κατακτήσεις των κοινωνικών επαναστάσεων του 20^{ου} αιώνα, τον οκτώβρη του 1917 αλλά και όλες τις επαναστατικές απόπειρες και εξεγέρσεις, με τα τραγικά λάθη και τις ανεπάρκειες τους. Από την παρισινή κομμούνια, τη ισπανική και κινέζικη επανάσταση, από την βιετναμέζικη και κουβανέζικη επανάσταση μέχρι το μάη του 1968. Οι ήττες του επαναστατικού κινήματος, τα πισωγυρίσματα που οδήγησαν στη διαμόρφωση εκμεταλλευτικών και καταπιεστικών καθεστώτων που κατέρρευσαν, δεν κλονίζουν τη πίστη μας σε αυτή τη προοπτική.

Ο αγώνας μας εμπνέεται ακόμα από τις αγωνιστικές και επαναστατικές παραδόσεις του εργατικού κινήματος και της αριστεράς σε Ελλάδα και Κύπρο, αλλά και από τα σύγχρονα κοινωνικά κινήματα και εξεγέρσεις που ζήσαμε κάποιοι από μας, όπως ο φοιτητικό κίνημα στη Ελλάδα και η κοινωνική εξέγερση τον δεκέμβρη του 2008.

Αυτή η Αριστερά είναι που θα μπορεί να παλεύει για μια άλλη κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, όπου η εξουσία θα είναι στα χέρια των εργαζομένων, όπου οι κοινωνικές ανάγκες θα αντικαταστήσουν το κέρδος, η ισότιμη συνεργασία των λαών τους σημερινούς πολεμικούς επεκτατικούς ανταγωνισμούς, ο σεβασμός στη φύση την οικολογική καταστροφή. Αυτή την Αριστερά, με συνείδηση των δυσκολιών, αλλά και της ανάγκης, φιλοδοξούμε να οικοδομήσουμε!

ΑΝΤικαπιταλιστική ΑΡΙστερή Ταξική Επαναστατική Συσπείρωση
(ΑΝΤ.ΑΡ.Τ.Ε.Σ)

antartescy@yahoo.gr

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

Τα τελευταία χρόνια στην Κύπρο κάνουν την εμφάνιση τους όλο και πιο έντονα εθνικιστικές-νεοναζιστικές οργανώσεις. Νοσταλγοί και επίδοξοι συνεχιστές της εόκα β, όπως οι ίδιοι διακηρύττουν, αφού δεν κρύβουν ότι μέλη τους συμμετείχαν στη πραξικοπηματική οργάνωση! Όχι απλά δεν μετανόησαν για τα όσα έκαναν τότε, αλλά εκφράζουν τον θαυμασμό τους για τη δράση της εόκα β, αποκαλώντας τα μέλη της λησμονημένους ήρωες!

Ηγεμονική θέση μεταξύ αυτών των οργανώσεων, κατέχει το ελάμι, το παρακλάδι της χρυσής αυγής στην Κύπρο. Προσπαθούν με διάφορα προπαγανδιστικά μέσα να προσηλυτίσουν μέρος της νεολαίας. Κυρίως μέσα στα γήπεδα, όπου εκμεταλλεόμενοι τον πολιτικό διαχωρισμό και τον τυφλό φανατισμό που πάντα υπήρχε στον κυπριακό αθλητισμό, έχουν βρει ανάμεσα στους οπαδούς των λεγόμενων δεξιών σωματείων(ιδιαίτερα τους οργανωμένους), ένα προνομιακό πεδίο στρατολόγησης.

Οι αντιλήψεις και πρακτικές τους δεν άργησαν να οδηγήσουν σε συμμορίτσια χτυπήματα και ξυλοδαρμούς. Μερικά παραδείγματα ήταν ο ξυλοδαρμός νιγηριανού φοιτητή μετά από πορεία τους και ενός αντιρατσιστή λαχειοπώλη όταν τόλμησε να αμφισβητήσει τη ρατσιστική προπαγάνδα τους. Ακόμα και το μαχαίρωμα τουρκοκύπριου που συμμετείχε σε αντιρατσιστικό φεστιβάλ, το οποίο διέλυσαν με τη βία! Φυσικά κανένας δεν τιμωρήθηκε. Είναι γνωστή η αγαστή συνεργασία της μητρικής τους οργάνωσης με τη αστυνομία, έτσι και εδώ απολαμβάνουν τη σχετική προστασία και κάλυψη, όταν οι επιθέσεις τους γίνονται σε μετανάστες και αντιρατσιστές.

Για να ανιχνεύσουμε την έκταση του προβλήματος είναι σημαντικό να δούμε πρώτα τι είναι ο φασισμός, ο ρατσισμός και ο εθνικισμός και πως συνδέονται. Η πεποίθηση αλλά και η πρακτική που υποδηλώνει ανωτερότητα ενός λαού από ένα άλλο, ή ενέχει στοιχεία μη αποδοχής της διαφορετικότητας μπορεί να ευδοκιμεί και ανά περιόδους να αποκτά διευρυμένα χαρακτηριστικά, χωρίς απαραίτητα να γίνεται συνειδητή ως τέτοια. Για μας, η αναγνώριση της διαφορετικότητας ενός λαού και κάθε ανθρώπου, ο σεβασμός για την καταγωγή, τη γλώσσα και την παράδοσή τους είναι ζητήματα αρχής. Ο φασισμός όπως ιστορικά έχει συγκροτηθεί στη βάση εθνικιστικών και ρατσιστικών θεωριών, διαιωνίζει την εκμετάλλευση των κατώτερων στρωμάτων και μεταναστών, προσβάλλει την ανθρώπινη υπόσταση, καταστέλλει την διαφορετικότητα. Έτσι καταλήγει όλο στα χέρια της κυρίαρχης ιδεολογίας για να διασπά τα κοινά συμφέροντα της εργατικής τάξης. Εν τέλει ο χαμένος από την ανάπτυξη των συγκεκριμένων ιδεολογιών είναι ο απλός λαός.

Ιδιαίτερα στη Κύπρο ο ρόλος του εθνικισμού αλλά και η ανάπτυξη φασιστικών πρακτικών, είχαν ως αποτέλεσμα τον διχασμό των δύο κοινοτήτων και την βίαιη εξόντωση κάθε προσπάθεια κοινής συμβίωσης. Μεγάλο μέρος της ευθύνης για την διαίωιση του εθνικισμού έχει το εκπαιδευτικό σύστημα στην Κύπρο, που αναδεικνύει έναν έντονο εθνικό και θρησκευτικό χαρακτήρα, εις βάρος των κοινών πολιτισμικών χαρακτηριστικών του. Ακόμη, το γεγονός ότι τα ΜΜΕ, η εκκλησία, η εκπαίδευση, το πολιτικό σκηνικό θέτουν στο προσκήνιο το κυπριακό ως ζήτημα

κυρίαρχο εθνικό, καθιστούν προνομιακό το πεδίο για ανάπτυξη και αναπαραγωγή του εθνικισμού και κατ' επέκταση ρατσιστικών και φασιστικών ιδεών.

Θύματα ρατσιστικών επιθέσεων είναι και οι μετανάστες που βιώνουν ακόμη πιο έντονα τον αποκλεισμό και την εκμετάλλευση. Στην Κύπρο συγκεκριμένα οι μετανάστες εργάζονται με πολύ κατώτερους μισθούς, χωρίς εργασιακά δικαιώματα, με την ανασφάλεια της απώλυσης, και χωρίς ιδιαίτερες δυνατότητες αντίστασης.

Γεγονότα ρατσιστικής βίας καθώς και πρωτοβουλίες αναπαραγωγής φασιστικής ιδεολογίας πρέπει να απαντώνται άμεσα με κινητοποιήσεις στο δρόμο. Η απλή διακηρυχτικού τύπου καταγγελία, τακτική που ακολουθούν η πλειοψηφία των πολιτικών φορέων στην Κύπρο, δεν μπορεί να είναι αποτελεσματική στο βαθμό που δεν συγκροτεί πραγματικές αντιστάσεις. Αντίθετα αφήνουν το πεδίο δράσης ελεύθερο στις ομάδες αυτές να αναπαράγονται αλλά και να τρομοκρατούν. Και τεράστια ευθύνη γι αυτό έχει κυρίως η καθεστωτική αριστερά που σήμερα βρίσκεται στη εξουσία, καθώς όχι μόνο δεν έχει κάνει καμιά κινητοποίηση, αλλά δεν συμμετείχε σε καμιά αντιφασιστική δράση της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου.

Η φασιστική ιδεολογία δεν μπορεί με την επίφαση της δημοκρατικότητας να ισχυρίζεται ότι έχει το δικαίωμα λόγου και έκφρασης, όταν έχει στον πυρήνα της όχι μόνο την καταστολή κάθε δημοκρατικού δικαιώματος αλλά και την άρνηση της ανθρώπινης υπόστασης.

Όμως μπαίνει και ένα ζήτημα για τη δική μας στάση. Είναι λάθος να ζητάει κανείς από το αστικό κράτος με αιτιολογικό ότι οι φασίστες έχουν καταδικαστεί για ποινικά αδικήματα, να απαγορεύσει τη λειτουργία τους. Το να ζητάμε από την Κυβέρνηση, την αστυνομία, την αστική δικαιοσύνη, να προβεί σε αυτές τις ενέργειες, σημαίνει όχι μόνο ότι αναγορεύουμε το κράτος σε δειτή της σύγκρουσης ανάμεσα στην εργατική τάξη και τον φασισμό, αλλά ταυτόχρονα ότι δεν έχουμε εμπιστοσύνη στην δυνατότητα της εργατικής τάξης και των πιο πρωτοπόρων και μαχητικών της κομματιών, για ανεξάρτητη δράση και πολιτική αυτονομία από το αστικό κράτος και τους ιδεολογικούς του μηχανισμούς. Κάθε απαγόρευση για τους φασίστες θα χρησιμοποιηθεί 10 φορές περισσότερο ενάντια στην επαναστατική αριστερά και τους πραγματικούς αντίπαλους του συστήματος. Αυτή είναι η τύχη για όσους ψάχνουν για προστατές.

Απάντηση σε κάθε φασιστική πρακτική θα πρέπει να είναι οι κοινές αγώνες των εργαζομένων, ανεξαρτήτως καταγωγής. Πρέπει να είναι μια Αριστερά και ένα μαζικό αντιφασιστικό κίνημα που θα παλεύει αδιάλλακτα με κάθε μέσο ενάντια στα φαινόμενα ρατσισμού, εθνικισμού, νεοφασισμού, για την απομόνωση και διάλυση των φασιστικών συμμοριών.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΤΑΞΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ
(ΑΝΤ.ΑΡΤ.Ε.Σ)

antartescy@yahoo.gr
antartescy.blogspot.com

Για την αυτοοργάνωση των εργαζομένων και ένα ταξικό κίνημα

Η απελευθέρωση της εργατικής τάξης είναι έργο της ίδιας (Καρλ Μάρξ)

Όσο κι αν προσπαθούν να μας πείσουν κράτος, κόμματα και αφεντικά στην κύπρο ότι η κρίση δεν μας έχει επηρεάσει, η προπαγάνδα τους και η εικόνα της ψεύτικης ευημερίας που μας πουλάνε, γκρεμίζεται μπροστά στη σκληρή πραγματικότητα.

Η υποτιθέμενη αριστερή κυβέρνηση που δόθηκεν υπερασπίζεται τα εργατικά συμφέροντα, μας έχει φέρει στο μεγαλύτερο ποσοστό ανεργίας και ακρίβειας, ενώ φορτώνει συνεχώς φόρους τον λαό, τη ίδια ώρα που χαρίζει δις σε τράπεζες και εκατομμύρια σε ξενοδόχους και κεφαλαιοκράτες.

Από τη άλλη η αντιπολίτευση ακόμα πιο αντιδραστική και επιθετική απέναντι στους εργαζομένους, απαιτεί να πληρώσουν αυτοί τα ελλείματα, πιέζοντας συνεχώς για μειώσεις μισθών και ιδιωτικοποιήσεις. Μάλιστα στη βουλή έχουν καταψηφίσει και αποτρέψει έτσι, τη εφαρμογή μέτρων ακόμα και ελάχιστης φορολόγησης του πλούτου όταν το επιχείρησε η κυβέρνηση.

Οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να περιμένουν τίποτα ούτε από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, καθώς ο ολοκληρωτικός έλεγχος τους από τις κομματικές γραφειοκρατίες, τις έχουν μετατρέψει σε κομματικά όργανα όπου οι βολεμένες ηγεσίες προωθούν τον πελατειακό και ξεπουλημένο διαχειριστικό συνδικαλισμό, που συγνώμη συμβιβάζεται ή ακόμα και ταυτίζεται με τα εργοδοτικά συμφέροντα. Ενίοτε αυτός ο συνδικαλισμός παίρνει και χαρακτήρα κυβερνητικό, υποτασσόμενος πλήρως στη κρατική πολιτική, ανάλογα με το ποιο ή ποια κόμματα βρίσκονται στη κυβέρνηση (σήμερα αυτό τον ρόλο έχει η πεό, αύριο μπορεί να τον έχει ξανά η σέκ όπως και παλιότερα και πάει λέγοντας)

Σήμερα η κυβέρνηση μαζί με τις δυνάμεις του κεφαλαίου και με τη συναίνεση της αντιπολίτευσης, έχουν βάλει στο στόχαστρο τους εργαζομένους στον δημόσιο τομέα εξαγγέλοντας μειώσεις μισθών και απολύσεις. Στα πλαίσια αυτά γίνεται μια προσπάθεια να ενοχοποιηθούν αυτοί για τη κρίση παρουσιάζοντας τους ως προνομιούχους ώστε να περάσει ανώδυνα η πολιτική της κυβέρνησης. Οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα (που ασφαλώς πολλοί είναι σε χειρότερη κατάσταση) δεν πρέπει να ξεγελούνται από αυτή τη προπαγάνδα. Αν γίνουν μειώσεις στο δημόσιο τα λεφτά δεν θα πάνε ούτε στη παιδεία ή τη υγεία, ούτε σε συντάξεις ή ασφαλίσεις αλλά για να πληρωθούν υπέρογκα τοκοχρεολύσια στις τράπεζες!

Κανένας εργαζόμενος στον ιδιωτικό τομέα δεν θα κερδίσει κάτι αν κοπούν οι μισθοί στο δημόσιο. Οι εργαζόμενοι όπου κι αν δουλεύουν, έχουν να κερδίσουν μόνο αν ενωθούν ενάντια σε αυτούς που θέλουν να τους ισοπεδώσουν.

Επίσης πρέπει να πέσει στο κενό η μεθοδευμένη προσπάθεια οργανώσεων της άκρας δεξιάς σε συνεργασία και με διάφορα κόμματα, να στοχοποιηθούν οι μετανάστες ως υπεύθυνοι για τη ανεργία και εγκληματικότητα, με αποτέλεσμα να υπάρξει έξαρση του ρατσισμού και της ξενοφοβίας με επιθέσεις εναντίων των μεταναστών από νεοφασίστες όπως έγινε στη Λάρνακα. Όλα αυτά γίνονται για να αποπροσανατολιστεί ο κόσμος και αντί να αντιδράσει απέναντι στις πολιτική κυβέρνηση και ευρωπαϊκής ένωσης, να στραφεί ενάντια στο πιο καταπιεσμένο και εξαθλιωμένο κομμάτι της εργατικής τάξης, που είναι οι μετανάστες. Κύπριοι και ξένοι εργάτες πρέπει να παλέψουν μαζί για ίσα δικαιώματα και κατακτήσεις, η ενότητα είναι ο μόνος τρόπος να έχουν αντίκρουσμα οι αγώνες τους.

Όλοι μαζί οι εργαζόμενοι πρέπει να γυρίσουν τη πλάτη σε όλους αυτούς που τους εκμεταλλεύονται και να πάρουν τη κατάσταση στα χέρια τους, να αυτοοργανωθούν παλεύοντας για τις ανάγκες τους. Για να γίνει αυτό πρέπει να δημιουργηθούν σωματεία βάσης όπου θα λειτουργούν αμεσοδημοκρατικά με γενικές συνελεύσεις και θα έχουν ταξική σύνθεση, δεν θα έχουν θέση εκεί κομματικά στελέχη ή αφεντικά. Σωματεία που δεν θα προωθούν μόνο αιτήματα για τον κλάδο τους αλλά θα αποτελούν διαφωτιστικό όργανο για τη πολιτική και κοινωνική αυτομόρφωση των μελών τους.

Μπορούμε να περάσουμε στη αντεπίθεση, να νικήσουμε. Δεν έχουμε ανάγκη από κανένα, μόνο τις δικές μας δυνάμεις και τη αλληλεγγύη μεταξύ μας. Χωρίς αφεντικό, χωρίς αρχηγό, χωρίς γραφειοκράτη, χωρίς θεσμικό συνδικαλιστή που μας πουλά και μας αγοράζει, χωρίς όλους αυτούς, η κοινωνία μπορεί να μεταμορφώσει τον ίδιο της τον εαυτό σε μια νέα κατάσταση όπου θα εκλείψει η εκμετάλλευση και καταπίεση, θα αναβλύσει η ελευθερία σε όλα τα επίπεδα.

(η προκήρυξη μοιράστηκε και τη πρωτομαγιά σαν πρωτοβουλία για μια ανεξάρτητη ταξική πρωτομαγιά στην οποία συμμετείχαμε και μεις)

ΑΝΤικαπιταλιστική ΑΡΙστερή Ταξική Επαναστατική Συσπείρωση

(ΑΝΤ.ΑΡ.Τ.Ε.Σ)

antartescy@yahoo.gr

antartescy.blogspot.com

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Αξική Επαναστατική Συσπείρωση

...η οποία είναι απαραίτητη για να επιτύχουμε την επανάσταση...
...η οποία είναι απαραίτητη για να επιτύχουμε την επανάσταση...
...η οποία είναι απαραίτητη για να επιτύχουμε την επανάσταση...
...η οποία είναι απαραίτητη για να επιτύχουμε την επανάσταση...
...η οποία είναι απαραίτητη για να επιτύχουμε την επανάσταση...